

e storm gierde om het oude, vergeten huis.
De ruiten trilden, de oude balken kraakten.
De hoge bomen die om het huis met de geheime bibliotheek stonden, kreunden in de wind. Telkens weer sloegen hun takken hard tegen de bemoste muren.

In de grote leeszaal zweefden kogelronde lichtjes onrustig tussen de metershoge kasten door.

Wat zou er gebeuren als de wind zo lang aan de bomen rukte dat het verborgen landhuis diep in de verwilderde tuin opeens voor iedereen te zien was?

‘Straks gaan de ruiten stuk!’ jammerde Lekkerbek Skribbel. Steeds opnieuw scheen hij met zijn lichtgevende ogen op de ramen. Achter de ruiten dansten de zwiepende takken van de bomen als wilde spoken door de lucht.

‘Of het dak stort in! En dan vernielt de regen alle boeken!’ riep Alice Skribbel geschrokken.

‘Als het regent op je bord, heb je dakpannen te kort,’ stelde Rijnmert Skribbel somber vast.

Met hun schijnwerperogen keken Lekkerbek en Alice geschrokken naar Rijmert. Maar die kon er niets aan doen. Hij zei altijd alles op rijm, zo zat hij nou eenmaal in elkaar.

Voor de zekerheid stapte Alice snel een van de kasten in. Daar kroop ze weg achter een stapel in leer gebonden atlassen. Je zag alleen nog de lichtjes van haar ogen.

Lekkerbek legde resoluut het deksel op de ketel. ‘Regen brengt zegen... Maar niet in mijn lettersoep,’ mompelde hij.

Attila Skribbel boog zich naar Alice toe. Hij moest heel diep bukken, want hij was de allergrootste van de Skribbels: bijna één meter lang. ‘Wat doe je daar?’ vroeg Attila nieuwsgierig. De uiteinden van zijn enorme snor zwaaiden vrolijk heen en weer.

‘Me verstoppen?’ fluisterde Alice angstig.

‘Voor het dak?’

‘Ja! Of nee... Stel toch niet altijd van die stomme vragen!’

‘Ik stel helemaal niet altijd stomme vragen! Wie denk je dat ik ben: Atilla, koning van de sukkels?’ Verontwaardigd legde hij een hand op de steel van de bijl die aan zijn riem hing.

Dit gesprek was wel het laatste waar Alice op dit moment zin in had. Atilla was altijd vreselijk gevoelig als het om zijn opleiding ging. Want waar zou hij die gehad moeten hebben? Hij voelde zich thuis op bladzijden vol strijd en veldtochten! En Alice wilde hem best helpen om zich beter over zichzelf te voelen, maar niet nu. Het huis stond op instorten!

Met wapperend gewaad en boerend van opwinding kwam Lieve Skribbel naar hen toe getrippeld. ‘Tuttut! Geen ruzie... *Burp*, pardon. We kunnen elkaar beter een knuffel geven!’ kirkte ze. ‘Laten we in tijden van grote nood vooral naar ons hart luisteren!’

‘Terugtrekken!’ riep Attila meteen om haar af te weren.

Daar trok Lieve zich niets van aan. Ze stak haar armen naar hem uit en knipperde met haar ogen. Met haar kogelronde kijkers leek ze net een uil die een muis had ontdekt.

En Attila? Hij was dan de grootste en sterkste van alle Skribbels, maar zelfs hij was een beetje bang voor Lieve en haar knuffelaanvallen. Dus sprong hij handig de eerste de beste kast in en verdween in het donker. Lieve klauterde met wapperend gewaad achter hem aan. ‘Geef haar toch een kusje, dan scoor je vast een plusje,’ riep Rijmert hun behulpzaam achterna. Daarna dook hij onder een tafel en kneep zijn ogen dicht.

‘Spelen we verstoppertje?’ vroeg Spelothecus Skribbel hoopvol aan Rijmert.

Een harde windvlaag dreunde tegen de muren. Hoog boven hun hoofden kraakte er iets, en er dwarrelde witkalk van het plafond naar beneden.

‘Ja hoor, het is zover,’ piepte Alice vanuit haar verstoppiek. ‘Het dak stort in!’

‘O nee, mijn heerlijke soep!’ riep Lekkerbek.

‘Elke dreun leidt tot meer gesteun!’

‘SSSSST! SKRIBBELS OPGELET!’

Onmiddellijk waren alle Skribbels stil. Hun kogelronde schijnwerperogen richtten zich flakkerend op Queen Skribbel, die plechtig naar het midden van de leeszaal schreed. Haar koninklijke jurk was iets te groot, de mouwen waren wel duizend keer versteld en op haar hoofd balanceerde een indrukwekkende gepoederde koninginnenpruik. Maar haar oude gezicht was trots en wijs. De lichtgevende ogen van deze opperwachter

van de boeken hadden veel gezien en haar puntige oren staken elegant omhoog.

Eén pas achter haar liep Secundus Skribbel, haar raadsman. Of ook wel haar ‘wandelende geheugen’, zoals Secundus het zelf omschreef. Al deed hij dat nooit als de koningin in de buurt was. Queen had buitengewoon scherpe ellebogen en aarzelde nooit om ze te gebruiken.

Toen de koningin midden in de lichtkring van alle Skribbelogen bleef staan, hield zelfs de wind een ogenblik zijn woeden-de adem in. Als de koningin SSSSST zei, durfde niemand meer een kik te geven.

Het werd stil, héél stil.

‘Er zal geen Skribbel iets overkomen,’ sprak de koningin met krachtige stem. ‘Het huis zal ons en onze boeken beschermen. Precies zoals het altijd gedaan heeft. Het huis, de tuin, de bomen en alle wezens die erin wonen. Zij zullen ons beschermen en voor de wereld daarbuiten onzichtbaar maken. Zoals altijd.’

‘Nou ja,’ mompelde Secundus naast haar. ‘Altijd is betrekkelijk.’

‘Ssst!’ De koningin gaf haar raads-Skribbel een por met haar elleboog.

Queen deed haar best om er geruststellend uit te zien. Dat was belangrijk. De Skribbels rekenden op haar. Vooral de jonge Skribbels, die geen idee hadden wat het voor hen zou betekenen als het huis en de geheime bibliotheek werden ontdekt.

En dus zei ze luid: ‘Denk maar aan de storm van twaalf jaar geleden!’

Er viel een beduusde stilte.

Na een moment merkte Secondus voorzichtig op: ‘Hare majesteit bedoelt: bijna twaalf jaar geleden.’

‘O, bedoel ik dat?’ vroeg Queen.

‘Jazeker. Bijna twaalf jaar geleden. Om precies te zijn elf jaar, tweehonderdnegenenvijftig dagen en vijfendertig minuten.’

‘Goed dan.’ Queen schraapte haar keel, wierp Secondus een waarschuwende blik toe en ging toen op plechtige toon verder: ‘Denk aan de storm van bijna ongeveer precies twaalf jaar geleden!’

Iedereen dacht ingespannen na.

‘Ja, en?’ vroeg Atila uiteindelijk. Hij kreeg een beetje hoofdpijn van al dat nadenken.

‘Nou...’ Queens blik gleed omhoog. ‘Die ging voorbij.’

‘Pffff,’ zei Atila. ‘Dat helpt op dit moment niet echt. Of nou ja, dat vind ik.’

Queen zette haar handen in haar zij. ‘Dus jij wilde mij tegen spreken, harige steppereus?’

‘Ik bedoelde alleen maar...’

‘Jij bedoelde alleen maar? Ik zal je vertellen wat ik alleen maar bedoelde. Ik...’

De wind had de korte pauze gebruikt om diep adem te halen, en nu blies hij al die lucht krachtig uit. Een nog hardere stormvlaag sloeg tegen het huis en liet beneden in de keldergewelven een deur met een enorme knal dichtslaan.

De rust was op slag verdwenen. Alle Skribbels renden door elkaar, probeerden zich te verstoppen en klauterden op en onder, achter en in de kasten.

‘Je zit op de atlas, Rijmert.’

‘Ik was de eerste die hier zat. Ga toch naar je Say Cheesekat!’

‘Niet doen, niet in mijn soep!’

‘We kunnen beter... *Burp!*’

De koningin had dekking gezocht achter een versleten leunstoel. Secundus kroop naar haar toe.

De koningin snoof. ‘Secundus, soms vraag ik me echt af hoe we dit de komende eeuwen nog moeten volhouden.’

‘Ik weet het, majesteit, maar wat kunnen we anders? Het Orakel spreekt niet meer tot ons. De boekmeester is nu al negen jaar spoorloos verdwenen. We hebben geen idee wat er buiten deze muren in de mensenwereld is gebeurd. Dus moeten we helemaal zelf doen wat gedaan moet worden. Zelfs al verliezen ook de allerlaatste boeken in de wereld hun woorden en is het onzeker of wij Skribbels dat zullen overleven...’ Zijn stem stierf weg. Hij schrok zelf van de ernst van hun situatie.

‘Ach, de bleekziekte...’ mompelde Queen treurig. De ziekte vrat zich als een worm door de boeken heen en liet alle woorden en werelden langzaam maar zeker vervagen. De letters verdwenen gewoon. Tot nu toe had zelfs Typografica Skribbel, de oude genezeres, er geen medicijn tegen gevonden. Het was een kwestie van tijd voordat de ziekte op de Skribbels zelf oversprong, en dan... De koningin huiverde. Ze kon zich geen wereld zonder boeken en zonder Skribbels voorstellen. En de mensen? Nee, ook bij hen was er niemand die kon helpen! Erger nog: mensen waren gevaarlijke wezens die je niet kon vertrouwen.

De Skribbels, de boeken, dit vergeten huis... Ja, dacht Queen,

ze waren net een eenzaam schip, verdwaald op een oneindig grote oceaan in een eeuwigdurende mist. En dat schip mocht in geen geval vergaan. Ze moesten redden wat er te redden viel!

Maar ja, dat Gekke Orakel! Ondanks alle gevaren bleef het zwijgen. En waar was Lexicus eigenlijk in al dit natuurgeweld? Deze Skribbel met zijn enorme talenknobbel probeerde al tientallen jaren het op hol geslagen Orakel zover te krijgen dat het iets anders voortbracht dan onbegrijpelijk gebrabbel. Ze konden op dit moment echt wat hulp van die weerbarstige dobbelstenen gebruiken.

De koningin ontdekte Lexicus' schim op de galerij hoog boven de leeszaal. Gebogen en in zichzelf mompelend onder zijn mantel, zoals altijd. Alsof er geen storm woedde die het dak elk moment als een frisbee kon wegblazen.

‘Wat als we gewoon even gaan kijken?’ riep een heldere stem.

Alle Skribbels richtten hun schijnwerperogen op Rebelle Skribbel, die aarzelend naar het midden van de zaal liep. Ze was de jongste Skribbel en voelde zich vooral thuis tussen de pagina's van boeken over opstand en avontuur. Ze droeg een rode mantel met een riem waaraan een dolk hing, om haar haar had ze een leren band gebonden en haar benen staken in stevige laarzen.

‘Kijken naar WAT?’ vroeg Queen. Leunend op Secundus' arm kwam ze achter de leunstoel vandaan. Ze keek streng neer op de jonge Skribbel. Dat was nog niet zo eenvoudig, want Rebelle was niet alleen piepjong – nog geen tweehonderd jaar oud misschien – maar bovendien net een stukje groter dan de koningin.

‘Nou ja, naar de storm...?’ zei Rebelle.

‘Naar de storm kijken?’ piepte Lekkerbek.

‘Ernaar kijken? Ik zou bezwijken!’ riep Rijmert.

‘Ik doe liever ik zie ik zie wat jij niet ziet...’ merkte Spelothecus op.

‘Ja ja. En waar wilde je dat doen? Buiten soms?’ informeerde Queen.

‘Eh... Misschien door een kier van de deur naar buiten gluren?’ antwoordde Rebelle verlegen. Daarna, iets dapperder: ‘Ik wil zo graag een keer naar buiten kijken. Eén keer maar! Majesteit, ik kan toch...’

‘SSST! SSSSSST!’

Naar buiten kijken? Door een kier? Nee, dat ging niet. Niemand had ooit naar buiten gekeken. Van buiten kwam nooit iets goeds!

Overal werd druk geroezemoesd door de Skribbels.

‘Buiten...’

‘Nou ja zeg!’

‘Ben jij weleens buiten geweest?’

‘Ik ben misschien dom, maar niet gek!’

‘Wat komt er ooit van buiten?’

‘Alleen maar ellende.’

‘O ja. Dat is ook zo.’

‘Vaak wordt moed gevolgd door bloed.’

Burp.

Queen rechtte haar rug. Met al het gezag dat ze in zich had, verkondigde ze: ‘Er is nog **NOOIT** een Skribbel naar buiten gegaan, en dat gaat ook **NOOIT** gebeuren. Rebelle, ik verbied

je om hierover te praten. Ik verbied je zelfs om eraan te denken!’

Rebelle sloeg haar puntige oortjes omlaag en sloop weg.

Het kwam niet vaak voor dat een Skribbel zo streng door de koningin werd toegesproken. De koningin was altijd vriendelijk voor de wachters van de kostbaarste schatten ter wereld. Nou ja... vriendelijk én streng. Ze hadden een last te dragen, allemaal. Het was de taak van de koningin om de anderen te laten zien hoe ze dat moesten doen. Om ervoor te zorgen dat ze hun opdracht – het beschermen van de boeken – gewetensvol uitvoerden, als de goede beschermgeesten die ze al eeuwenlang waren voor deze grootste schat van de mensheid.

Voelde ze zich nou maar niet zo vreemd de laatste tijd. De koningin begon dingen te vergeten. Data. Gebeurtenissen. Het was alsof in een hoekje van haar wezen de bodem langzaam verdween, ritselend als weglopend zand. Net als de letters in de boeken die door de bleekziekte waren aangetast... Nee, daar mocht ze nu niet aan denken!

Vanaf de galerij in de hoek zag de wijze Lexicus dat de koningin Rebelle een standje gaf en dat de opstandige Rebelle teleurgesteld in een hoekje van een boekenkast wegkroop.

‘Ach ja... Die onverstandige kinderen ook,’ mompelde hij met een zucht. Zijn ogen, half verborgen onder de kap van zijn mantel, gaven niet veel licht, want hij hoefde niet ver te kijken. Lexicus boog zich opnieuw over het met groen fluweel bespannen bord dat voor hem op de grote tafel stond. Daarop lagen in kleine hoopjes honderden dobbelstenen, gemaakt van het zeldzame *oraklinium*. Elke dobbelsteen was op alle zes zijden beschilderd met schrifttekens uit verschillende talen.

Ooit hadden de letters hele woorden gevormd wanneer hij ze op de eeuwenoude, onveranderde manier op het bord wierp. Belangrijke zinnen die vertelden wat de Skribbels te doen of te wachten stond. Maar die zinnen waren lang geleden verstomd. Het Orakel had zijn stem verloren.

Al heel lang zocht Lexicus naar die stem, dobbelsteen na dobbelsteen keerde hij om. Hij kende namelijk alle talen van deze wereld. En dat niet alleen, hij kende ook alle woorden met hun synoniemen en tegengestelden, alle vergeten alfabetten en verdwenen dialecten. Toch leverde geen enkele worp iets zinnigs op. Waren de Skribbels bij het Orakel uit de gunst geraakt? Dat kon hij zich bijna niet voorstellen.

De ruiten trilden. De geduldige Lexicus had weinig last van de storm. Stormen kwamen en gingen.

Maar de storm die ongetwijfeld opstak als het hem niet lukte om het Orakel zijn stem terug te geven, zou hen allemaal wegvagen. Daarom was Lexicus Skribbel maar met één ding bezig: proberen het geheim van de heilige letters op te lossen. Dag in, dag uit. Jaar in, jaar uit.

‘Misschien moet ik het toch nog eens met het zestiende-eeuwse Spaans proberen,’ mompelde hij. Voorzichtig schoof hij een dobbelsteen naar een andere toe.

Bij een luide donderslag sprong Lexicus geschrokken op. Daarbij stootte hij tegen de tafel. De dobbelstenen vielen met veel geratel op de vloer en rolden alle kanten op. Hij stootte een Oudaramese vloek uit en zette het tafeltje kreunend overeind. Daarna richtte Lexicus zijn schijnwerperblik op de vloer zodat hij geen enkele weggerolde dobbelsteen over het hoofd zou

zien. Moeizaam bukte hij zich om de dobbelstenen op te rapen.

Wacht eens even... Wat was dat?

‘Kijk!’ bracht hij uit. Hij wees met een trillende vinger naar de dobbelstenen. ‘Het... Het Orakel!’

Maar niemand hoorde hem. De storm gierde, het huis kraakte, de Skribbels gilden en rijmden.

Lexicus las met trillende onderlip de zinnen die de dobbelstenen helemaal vanzelf op de vloer hadden gevormd.

En hij las ze opnieuw. Hield het Orakel hem voor de gek? De koningin. Hij moest de koningin roepen!

‘Majesteit! Hierheen! Het Orakel... Het heeft een boodschap voor ons! Of zoiets.’

De koningin schortte haar rok een eindje op en marcheerde vastberaden naar de wenteltrap van de galerij.

En zonder dat iemand het merkte, glipte Rebelle stilletjes de leeszaal uit en liep naar de voordeur.